

Arrest

nr. 61 124 van 9 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBOUT, die loco advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Waar verzoeker voor het voeren van de procedure het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt, stelt de Raad vast dat het verzoekschrift werd ingediend voor 1 april 2011, het ogenblik waarop de wettelijke bepalingen betreffende het rolrecht van kracht werden, waardoor voor onderhavige procedure voor de Raad geen rolrecht verschuldigd is en deze procedure dus kosteloos is.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Georgisch staatsburger van Georgische origine. Tot de oorlog in Zuid-Ossetië in augustus 2008 uitbrak, woonde u in Dzartsemi (Zuid-Ossetië), waar u ook officieel was ingeschreven. U behaalde uw diploma hoger secundair onderwijs, maar werkte niet.

Op 25 juli 2008 kwam uw neef N. M. (...), eveneens Georgisch staatsburger van Georgische origine (O.V. 6.659.845) bij u op bezoek. In augustus 2008 brak de oorlog uit in Zuid-Ossetië. Op 7 augustus 2008 ging uw moeder met uw broer op bezoek bij familieleden in het buurdorp Kekhvi. Sindsdien heeft u geen contact meer met haar en uw broer. Omdat de situatie in Dzartsemi te gevaarlijk werd, brachten uw vrienden u en uw neef op 8 augustus 2008 naar Djava, waar het rustiger was. Daar konden jullie verblijven in het huis van één van deze kennissen. Op 15 augustus 2008 brachten deze zelfde vrienden u en uw neef naar Tirdznisi, zodat jullie van daar naar Tbilisi zouden kunnen reizen. Kort nadat die vrienden jullie hadden afgezet, werden jullie gestopt door mannen in uniform. Ze duwden jullie in hun wagen en namen jullie mee naar een voor u onbekend gebouw. Jullie werden al in de wagen fysiek en mentaal lastig gevallen. Na jullie aankomst in dat gebouw werden u en uw neef van elkaar gescheiden. U zag uw neef niet meer terug in de loop van jullie vasthouding. U werd ervan beschuldigd huizen van Georgiërs te hebben geplunderd, samen met Ossetiërs. Men zei ook dat u informatie over Georgische blokposten had doorgespeeld. U ontkende dit alles en wilde daarover geen verklaringen afleggen, maar u werd toch gedurende drie maanden vastgehouden. U werd in deze periode fysiek en mentaal aangepakt, waarbij men u met een gevangenisstraf bedreigde. Na drie maanden werd u uit uw cel gehaald en naar een kamer gebracht, waar iemand zat te schrijven. U weet niet wat er precies geschreven werd, noch moest u zelf iets ondertekenen, maar werd daarna wel vrijgelaten.

Omdat u niet kon terugkeren naar Dzartsemi verbleef u na uw vrijlating in Tbilisi, waar u zich als vluchteling registreerde. U woonde op verschillende plaatsen, onder andere in de kindertuin van Tbilisi of in Tserovani, waar ook andere vluchtelingen werden opgevangen, of bij verre familie. Desondanks werden er steeds opnieuw de geruchten verspreid dat u een landverrader zou zijn. U werd ook vaak gecontroleerd door de politie en nog vier à vijf keer opgepakt, waardoor u besloot uw land van herkomst te verlaten.

Op 7 juli 2010 verliet u samen met uw neef N. (...) Georgië en reisde per vliegtuig naar Minsk (Wit-Rusland). Daar vonden jullie iemand, die bereid was jullie mee te nemen in zijn vrachtwagen. Hij nam wel jullie paspoorten af. Met deze vrachtwagen werden jullie tot België gevoerd. Op 22 juli 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw identiteitskaart, vluchtelingenkaart en de overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag blijkt dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit vrees voor uw leven. Toen u en uw neef N. M. (...), (O.V. 6.659.845), na het uitbreken van het conflict in Zuid-Ossetië, op 15 augustus 2008 door Ossetische vrienden naar het dorp Tirdznisi werden gebracht, werden jullie daar opgepakt door Georgische soldaten. Jullie werden beiden gedurende drie maanden opgesloten en beschuldigd van landverraad. Omdat jullie niets bekenden en er geen bewijzen waren tegen jullie, werden jullie vrijgelaten. Maar ook na uw vrijlating kende u nog problemen: u werd ook na uw vrijlating nog regelmatig gecontroleerd door de lokale politie en zelfs enkele keren meegenomen naar het politiebureau. U werd eveneens beledigd, geslagen en dit zelfs op straat. Waar u ook verbleef in Tbilisi, de politie vond u overal en daarom besloot u Georgië te verlaten.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de door u vermelde problemen. U verklaarde dat u, nadat u op 15 augustus 2008, door Georgische militairen was gearresteerd, gedurende drie maanden werd vastgehouden. U werd beschuldigd van het plunderen van de huizen van Georgische families. U woonde immers in een dorp in Zuid-Ossetië en wist wie daar rijk was en wie niet. U werd er ook van beschuldigd dat u informatie over Georgische blokposten had doorgegeven aan de Osseten. U werd tijdens uw vasthouding mentaal en fysiek onder druk gezet. U werd bedreigd met een lange gevangenisstraf en ook uw familie werd bedreigd. U gaf echter niet toe, noch ondertekende u documenten met betrekking tot deze beschuldigingen. Exact drie maanden nadat u was meegenomen, werd u naar een kamer gebracht, waar iemand zat die documenten ondertekende. Daarop werd u zonder meer vrijgelaten (CGVS p. 3-4). U verklaarde dat u zelf niets moest ondertekenen en dat u zelf geen documenten mee kreeg. U wist echter niet wat voor documenten er op dat moment ondertekend waren, noch vroeg u uitleg omtrent deze documenten of uw vrijlating op zich. U wist ook niet door welke instantie of dienst u precies was vastgehouden, noch waar het gebouw waar u vastzat zich bevond. U gaf wel aan dat het ergens in het Digomi district in Tbilisi lag, maar kon het niet concreet situeren (CGVS p. 4). Dat dergelijke zaken voor u onduidelijk waren op het

moment van uw vasthouding is eventueel nog aannemelijk. Het is echter niet aannemelijk dat u zich op het moment van uw vrijlating of de periode daarop niet heeft geïnformeerd omtrent deze elementen. U was daartoe zeker in de mogelijkheid, aangezien u nog meer dan anderhalf jaar na uw vasthouding in Georgië verbleef. U deed ook geen enkele poging om documenten te bekomen met betrekking tot deze vasthouding, om daarmee uw asielaanvraag te ondersteunen. De vaststelling dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt omtrent deze vasthouding, die volgens uw verklaringen tot de kern van uw problemen behoort, is dan ook zwaarwichtig. Dit des te meer gezien kon worden vastgesteld dat u over essentiële elementen met betrekking tot deze vasthouding onaannemelijk vaag bleef.

Het is bovendien ook opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken tot twee keer toe aangaf dat u gedurende twee maanden werd vastgehouden (Vragenlijst CGVS p. 2), terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u gedurende exact drie maanden vast zat (CGVS p. 3). Overigens paste ook uw neef N. (...) zijn verklaringen aan: ook hij zei op het Commissariaat-generaal dat hij in totaal drie maanden had vastgezet, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij gedurende twee maanden werd vastgehouden (CGVS M. N. (...) p. 8, Vragenlijst CGVS M. A. p. 2).

Er moeten verder ook enkele opmerkingen worden gemaakt in verband met de problemen die u kende na uw vrijlating. U verklaarde dat u ook na uw vrijlating nog regelmatig gecontroleerd werd door de lokale politie en zelfs enkele keren werd meegenomen naar het politiebureau. U werd eveneens beledigd, geslagen en dit zelfs op straat. Waar u ook verbleef in Tbilisi, de politie vond u overal en verspreide geruchten over u als zou u een landverrader zijn (CGVS p. 6-7). Hierbij bleek echter dat u deze 'meenames' naar het politiebureau niet kon dateren. Met betrekking tot de laatste keer dat u werd meegenomen legde u zelfs tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde immers dat u op 27 of 28 juli 2010 voor het laatst werd meegenomen (CGVS p. 6), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u op 20 juli 2010 uit Georgië was vertrokken (Vragenlijst DVZ vraag 34). U werd daarop gewezen en meldde dan dat u voor het laatst werd meegenomen in juni. Echter, u bleek ook niet zeker van de datum van uw vertrek uit Georgië. U meldde immers op het Commissariaat-generaal dat u al op 15 juli 2010 uit Georgië was vertrokken (CGVS p. 6). Gezien deze vaststellingen wordt uw geloofwaardigheid op dit punt toch wel ondermijnd. Bovendien is het toch ook opmerkelijk dat u ondanks de door u verklaarde aanhoudende problemen, na uw vrijlating in november 2008, pas in juli 2010 Georgië verliet. U kon immers geen concrete aanleiding voor uw vertrek geven.

Tenslotte dient te worden geoordeeld dat uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg naar België niet geloofwaardig zijn. U verklaarde dat u samen met uw neef N. (...) per vliegtuig van Tbilisi naar Minsk (Wit-Rusland) reisde. Daar vonden jullie iemand, die jullie in zijn vrachtwagen tot België wilde brengen. U verklaarde dat u via Wit-Rusland reisde omdat u daarvoor geen visum moest regelen. U wilde geen visum regelen, zo gaf u aan (CGVS p. 9). Uw internationaal paspoort werd afgenomen door de chauffeur van de vrachtwagen en kreeg u niet meer terug. Dit was echter geen probleem, aangezien u onderweg niet gecontroleerd werd (CGVS p. 9). U verklaarde dat de auto wel stopte, maar dat u zelf niet gecontroleerd werd. Deze verklaringen stemmen echter niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie en ook aan de grenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke controles uitgevoerd worden. Uit deze informatie blijkt dat ook het vrachtvervoer over de weg – zoals werd medegedeeld door de Poolse Border Guards – strikt gecontroleerd wordt.

Bovendien is het opmerkelijk dat zowel u, als uw neef N. (...) op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat jullie op 20 juli 2010 uit Georgië vertrokken (Vragenlijst DVZ vraag 34, Vragenlijst DVZ M. N. (...) vraag 34), terwijl jullie beiden op het Commissariaat-generaal aangaven reeds op 15 juli 2010 uit Georgië te zijn vertrokken (CGVS p. 6, CGVS M. N. (...) p. 5). Jullie vertelden dit beiden uit eigen beweging en hadden geen verklaring voor het verschil in datums. Gezien jullie geen enkel bewijs voorleggen met betrekking tot jullie vertrek, zoals bijvoorbeeld jullie vliegtuigtickets van Tbilisi tot Minsk, en rekening houdende met het voorgaande, blijft er dan ook grote onduidelijkheid bestaan over jullie reisweg tot België en de daarbij gebruikte documenten. Dit doet uiteraard ten eerste afbreuk aan uw geloofwaardigheid op dit punt.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat op 13 augustus 2008 een staakt-het-vuren tussen Rusland en Georgië werd afgesloten dat een einde stelde aan de vijandelijkheden. In de praktijk blijven Russische troepen aanwezig in de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië. Elders hebben de Russische troepen zich volledig van het Georgisch grondgebied teruggetrokken. Bijgevolg

kan er voor u, als Georgisch staatsburger van Georgische origine, op dit moment geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten, met name uw identiteitskaart, vluchtelingenkaart en de kopie van de overlijdensakte van uw vader, bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze hier niet worden betwist, kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat in hoofde van uw neef eveneens een weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de Subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker gaat hierbij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

3.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3.1. Verzoeker wijst erop dat “*kleine omissies en schijnbare contradicties*” die zich mochten voordoen in het asielrelaas, “*quod non*”, geenszins mogen leiden tot de conclusie dat de verklaringen van verzoeker bedrieglijk zijn. Het behoort immers tot vaste rechtspraak van de Raad van State dat indien een omstandigheid tijdens het ene verhoor wel en tijdens het andere niet wordt vermeld, dit niet noodzakelijk een tegenstrijdigheid uitmaakt. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de waarachtigheid van het relaas niet in twijfel kan worden getrokken op basis van enkele onwetendheden die de kern van het asielrelaas niet raken, gelet op het feit dat men niet kan verwachten dat verzoeker alle exacte data uit het hoofd kent van gebeurtenissen die zich tot twee jaar geleden afspeelden. Om die reden kan de licht afwijkende vertrekkdatum – een verschil van enkele dagen en dit tijdens een periode waarin verschillende feiten elkaar snel opvolgden – verzoeker niet ten kwade worden geduid.

3.2.3.2. De Raad constateert evenwel dat er geenszins sprake is van het louter niet vermelden van een omstandigheid die elders wel werd besproken. Integendeel, verwerende partij stelde vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot tweemaal toe aangaf dat hij gedurende een periode van twee maanden werd vastgehouden (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst 28/07/2010, onderdeel 3, vraag 5, p. 2), daar waar hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal ten stelligste verklaarde dat hij “*exact drie maanden*” had vastgezeten (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 01/12/2010,

p. 3). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker niet in staat zou zijn om zich de duur van deze ingrijpende opsluiting correct te herinneren – *in casu* betreft het hier zelfs een tijdsduur en geen exacte data – en dat hij deze periode tijdens een volgend interview uit vergeetachtigheid of slordigheid ineens met de helft zou verlengen.

Evenmin is het aannemelijk dat verzoeker zich betreffende het daaropvolgende politiegeweld herhaaldelijk zou vergissen van datum. Zo verklaarde hij dat hij na zijn vrijlating nog regelmatig werd gecontroleerd door de lokale politie en zelfs enkele keren werd meegenomen naar het politiebureau. De laatste keer dat dit gebeurde, was 27 of 28 juli 2010, aldus verzoeker (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 01/12/2010, p. 6). Geconfronteerd met het feit dat verzoeker reeds op 22 juli 2010 asiel aanvraag in België, stelde hij dat hij inderdaad op 15 juli reeds uit Georgië was gevlucht en de laatste confrontatie met de politie dus in juni moest zijn geweest. Deze verklaring creëerde evenwel een nieuwe tegenstrijdigheid. Verzoeker gaf immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij op 20 juli, en dus niet 15 juli, Georgië had verlaten (administratief dossier, stuk 11, verklaring, vraag 34). Vermits verzoeker zelf verklaarde dat hij ondanks de vele blootstellingen aan geweld en pesterijen zijn land niet wilde verlaten (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 01/12/2010, p. 6), kan er in redelijkheid worden van uitgaan dat de dag dat hij besloot om Georgië noodzakelijkerwijs toch te ontvluchten dermate in zijn geheugen is gegrift dat hij bij machte moet zijn om deze eenduidig weer te geven.

Waar verzoeker nog opmerkt dat bepaalde details niet tijdens het eerste gehoor naar voor kwamen omdat zo'n gehoor de nodige stress met zich brengt, dient erop gewezen te worden dat hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress impliceert, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig mogelijk uiteen te zetten. Tevens wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van belangrijke feiten in het leven van een persoon die beweert ze te hebben meegemaakt – meer in het bijzonder de maandenlange opsluiting en marteling, het laatste voorval met de lokale politie waarna men besluit het land te verlaten en het ogenblik waarop men definitief zijn geboorteland de rug toekeert – kan immers worden aangenomen dat ze in het geheugen van de betrokkene zouden zijn gegrift.

Verwerende partij kon derhalve terecht concluderen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten.

3.2.4.1. Verzoeker betoogt dat verwerende partij compleet voorbij gaat aan het feit dat het grootste deel van de vragen gedetailleerd en correct werd beantwoord. Gelet op het feit dat verzoeker op illegale wijze werd vastgehouden, is het logisch dat hij van een aantal zaken niet op de hoogte werd gesteld. Zo is het bijzonder onwaarschijnlijk dat men verzoeker in kennis zou stellen van de plaats waar hij precies werd vastgehouden en dat men hem documenten zou verschaffen omtrent deze wederrechtelijke arrestatie. Er wordt dan ook overmatig belang gehecht aan het feit dat verzoeker geen documenten kan voorleggen om het asielrelaas te steunen.

3.2.4.2. Waar verzoeker opmerkt dat hij een groot deel van de vragen wel correct heeft beantwoord, dient te worden gesteld dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032), en dat de thans in de bestreden beslissing opgenomen elementen draagkrachtig zijn, omdat ze genoeglijk aantonen dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de voorgehouden arrestaties niet geloofwaardig zijn.

Betreffende verzoekers argument dat ingevolge de illegale aanhouding het normaal is dat hij niet werd in kennis gesteld van de plaats waar hij precies werd mishandeld en wederrechtelijk werd opgesloten, wijst de Raad erop dat dit argument feitelijke grondslag mist. Immers werd verzoeker op de plaats van detentie vrijgelaten en verbleef hij nog geruime tijd in Tbilisi, alwaar hij ook geregistreerd was (administratief dossier, stuk 4, p. 5), en elders in Georgië, waardoor hij deze plaats van opsluiting zelf had kunnen vaststellen en/of minstens achterhalen. Verzoeker wist enkel te zeggen dat deze plaats "ergens" in het district Digomi in Tbilisi lag.

De vaststelling van verwerende partij dat verzoeker uitermate vaag blijft betreffende zijn oord van detentie en betreffende de instantie die hem had aangehouden – deze laatste motivering laat verzoeker bovendien ongemoeid waardoor zij als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd – blijft derhalve onverminderd overeind.

Waar verzoeker opwerpt dat verwerende partij te veel belang hecht aan het niet kunnen voorbrengen van documenten ter ondersteuning van het relaas en er wederom op wijst dat illegale detentie met zich brengt dat geen documenten worden afgeleverd, stelt de Raad vast dat verzoeker toegeeft dat er inderdaad geen documenten werden bijgebracht die enige indicatie zouden geven dat het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas ten onrechte zou zijn.

Verder wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en ontstentenis van een begin van schriftelijk bewijs op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

3.2.5. Aangaande verzoekers argument betreffende de motivering van verwerende partij over diens reisweg dat mensensmokkelaars bijzonder driest te werk gaan, dat slechts routinecontroles aan de EU-buitengrenzen plaats vinden en dat de wijze van reizen niet bepalend is voor de grond van de zaak wijst de Raad erop dat dit om voormelde reden een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

3.2.6. Voormelde vaagheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoeker met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

3.2.7. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat op 13 augustus 2008 een staakt-het-vuren tussen Rusland en Georgië werd afgesloten dat een einde stelde aan de vijandelijkheden. In de praktijk blijven Russische troepen aanwezig in de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië. Elders hebben de Russische troepen zich volledig van het Georgisch grondgebied teruggetrokken. Bijgevolg kan er voor u, als Georgisch staatsburger van Georgische origine, op dit moment geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict worden vastgesteld.”* De Raad stelt vast dat verzoeker voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT